

NAKTINIS BUDĖJIMAS

Princesė Lulu tyliai kaip pelytė kiūtojo vonioje už fikuso ir laukė. Buvo vėlus vakaras. Karalienė miegojo. Teta Hiacinta tikriausiai irgi miegojo. Atrodo, pilyje miegojo visi: tarnai, sodininkai, virėjai. Net virtuvės padėjėjos, baigusios vakarinę ruošą, knarkė savo kamaraitėse taip, kad buvo girdėti net vonioje. Tik pilies katinas nemiegojo, bet jo niekur nesimatė, veikiausiai bastesi vienas po pilies rūsius ir palėpes su savo reikalais. Nemiegojo ir sargybinis, nes budėti naktį ir saugoti pilį – jo darbas, be to, karaliaus pilies sargybinis buvo darbštus ir pareigingas.

Princesė Lulu tupėjo viena tamsioje vonioje, nes norėjo pagaliau atskleisti tiesą. Šiandien ji žūtbūt išsiaiškins, kas naktinis ištuština karalių šeimos dantų pastos tūtelę. Gal kokia begédė tarnaitė, o gal pokštus krečia nenuorama arklininkas? O gal tai didžiadantė teta Hiacinta?

Karalienė jau seniai kaltina Lulu, kad ji valydamasi dantis valgo dantų pastą. Kas rytą įėjusi į vonią Jos Didenybė randa tuštot tuštutelę dantų pastos tūtelę, nors vakare ant veidrodžio stalelio palieka naujutėlaitę pilną.

– Bet, Lulu, – kartoja ji kasdien, – vienu kartu suvalgyti visą

dantų pastos tūtelę labai nesveika. Pastos jokiu būdu negalima nuryti!

Lulu mėgino mamą įtikinti, kad ant dantų šepetėlio ji išsi-spaudžia vieną žirnio didumo pastos rutuliuką. Tačiau karalienė jos nesiklausė. Tiesą pasakius, Lulu nelabai paisė tų kvailų mamos kaltinimų, tačiau ši vakarą mergaitėi trūko kantrybė. Karalienė vonioje paliko dukrai svogūnų skonio dantų pastos! Jos Didenybė žinojo, kaip princesė nekenčia svogūnų, todėl vylési, kad aitrus skonis atbaidys mergaitę ir ji daugiau nebevalgys dantų pastos.

Svogūnų pasta buvo baisiai bjauri! Lulu, ipratusi valytis dantis šokolado, apelsinų, aviečių ir vanilės skonio pasta, vos neapsipylė ašaromis burnoje pajutusi naujosios dantų pastos skoni. Žiauriai neteisinga štai taip ją bausti! Lulu piktai išspjovė svogūninę pastą ir tvirtai nusprendė: vakare vonios kambaryste tykos tol, kol pasirodys tikrasis kaltininkas. Ji ketino nusikaltėli sučiupti ir pristatyti karalienei. Kitaip mama jokiu būdu nepatikės, kad Lulu čia niekuo déta.

Mergaitė sėdėjo prieblandoje pasislėpusi už fikuso ir laukė. Laukė ilgai, žvilgsniu grēzdama duris, tačiau neišvydo né gyvos dvasios. Gal paslaptingasis pastos vagis ją pastebėjo ir šiandien neateis?

Slinko minutės, valandos, tačiau pastos grobikas nesirodė.

Lulu jau ketino eiti į lovą, bet ūmai koridoriuje išgirdo krebždesį. Netrukus pamatė liesą pavidalą, be garso įsliuogiantį į vonios kambarį. Pavidalas rankoje nešési lagaminą ar krepšį – ten

jis, matyt, laikė savo rankšluostį. Lulu išplėtė akis. Ne, tai tikrai ne teta Hiacinta, ji gerokai storesnė. Turbūt tai viena tarnaičių.

Lulu buvo skaudu ir pikta. Kodėl ji nesinaudoja tarnams skirta vonia ir dantų pasta? Visi pilyje žino, kad mama ją įtaria ir be perstojo uja. Tai kodėl ši bjaurybė neprisipažsta vogusi ir leidžia princesę kaltinti be jokios priežasties?

– Pričiupau tave! – piktai riktelėjo Lulu iššokusi iš slėptuvės.

Pavidalas stabtelėjo ir atsigréžė į princesę. Ji išvydusi Lulu smarkiai išbalo. Tai ne vienas pilies tarnų, tai visiškai svetimas asmuo. Ir dar koks! Lulu sukaupe visas jégas, kad neapalptų ir neparpultų ant grindų, – kaip jos prosenelės kitados. Nes tas asmuo... tas asmuo buvo... skeletas!

PONAS SKELETONAS

– **Na, štai,** – prikimusiui balsu tarė skeletas ir uždegė šviesą. – Štai mane ir aptiko!

Lulu atémė žadą. Priešais ją stovėjo griaučiai. Jie atrodė tikrų tikriausiai: su šonkauliais, stuburu ir atgrasia kaukole. Lulu jau anksčiau buvo mačiusi griaučius – mokykloje, biologijos kabinete. Tačiau anie nekalbėjo kaip gyvas žmogus.

– Ar tu vaiduoklis? – paklausė Lulu, vos atgavusi kalbos dovaną.

– Kvailystė! – atsakė skeletas. – Vaiduoklių nebūna. Aš kūnas. Mėsa ir kaulai. Tiksliau, tik kaulai. Draugai vadina mane ponu Skeletonu.

– Kokie draugai? – sunerimo Lulu. – Ar čia yra ir daugiau skeletų?

– Ne. Mano draugai – ne skeletai. Iš tiesų teturiu vieną draugą – kaklaraištį, su juo kartu gyvename tavo téčio drabužių spintoje.

– Ar ir tavo kaklaraištis moka kalbėti? – nustebuo Lulu.

– Jei atvirai, tai nemoka, – šiek tiek susigédęs prisipažino ponas Skeletonas, – tačiau aš su juo kalbu. Kitaip spintoje būtų baisiai nuobodu. Bet aš manau, jei mokėtų šnekėti, tikrai vadintų mane ponu Skeletonu. Ir tu gali mane taip vadinti. O tavo vardą aš žinau. Tu esi Lulu.

Lulu linktelėjo. Princesės vardą karalystėje žino visi. Tik ji

pati, kaip paaikėjo, nieko čia nežino ir nepažsta. Kodėl jai nėkas nesakė, kad tėtis spintoje laiko skeletą?

– Bet, pone Skeletonai, jei gyveni mūsų pilyje, kodėl aš tavęs niekada nesu mačiusi?

– Karalius nenori, kad apie mane kas nors ką nors žinotų, – atsakė Skeletonas.

– Kodėl?

– Nes tai paslaptis, – paaiškino skeletas ir ümai paklausė: – Ar nieko, jei išsivalysis dantis?

Tik dabar mergaitė pastebėjo skeleto rankoje ne tik lagaminą, bet ir dantų šepetelį. Tai buvo dailus mélynas šepetėlis, Lulu turėjo tokį pat, tik rausvą. Ji mielai leido pasinaudoti savo vonios kambariu, nors ponas Skeletonas ir nepriklausė karalių šeimai.

– Tik žinok, šita dantų pasta nepaprastai šlykštaus skonio, – perspėjo ji draugiškai.

Ponas Skeletonas nusuko kamštelį ir ant šepetėlio užispaudė pastos kirminėlį.

– Man nerūpi skonis, – pasakė atsainiai. – Svarbiausia, kad pastoje būtų naudingų medžiagų. Jas aš labai mėgstu!

Naujasis Lulu bičiulis stropiai valési dantis, net pasta tiško į visas puses. Išsišveitęs dantis émė šepeteliu valytis kaukolę. Paskui atejo žastikaulio eilė, tada visų šonkaulių, kryžkaulio ir galiausiai abiejų blauzdikaulių. Kai skeletas baigė save šveisti, tūtelėje dantų pastos nebebuvo likę né kruopelės.

Ponas Skeletonas apsiprausė šaltu vandeniu ir paklausė:

– Ar galiu pasinaudoti tavo rankšluosčiu?

Lulu ištiesė Skeletonui rankšluostį.

– Maniau, lagamine turi savo rankšluostį, – prasitarė mergaitė.

Ponas Skeltonas švelniai pažvelgė į lagaminėlį, kurį, kol prausėsi, buvo pasistatęs ant grindų šalia veidrodžio stalelio, ir papurtė kaukolę.

– Na jau, – nusijuokė. – Lagaminuose niekas nelaiko rankšluosčiu! Be to, tai ne lagaminas, o skrynelė.

– Ir kas gi laikoma toje skrynelėje? – pasidomėjo Lulu.

– Joje yra paslaptis! – iškilmingai pareiškė Skeletonas. – Be galio svarbi paslaptis. O aš esu tos paslapties sergėtojas!

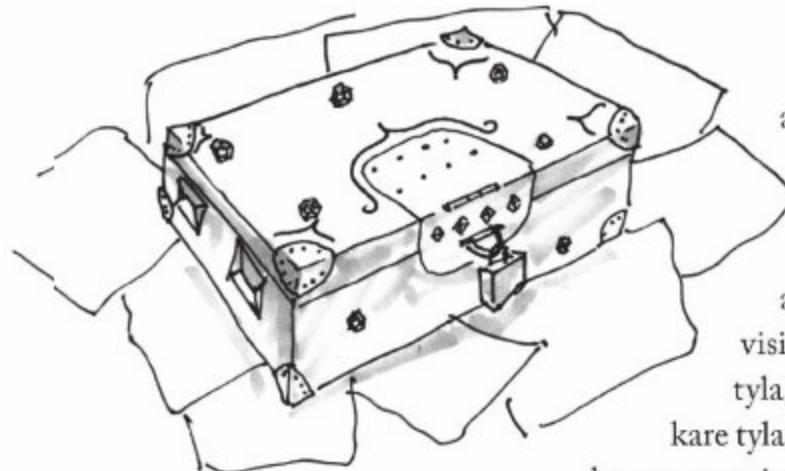
Ir vėl paslaptis! Šnekos apie paslaptis Lulu émė nervinti. Ji taip ir pasakė skeletui.

– Nervai... – palingavo kaukolę ponas Skeletonas, atsargiai šluostydamasis kojų tarpupirščius. – Jei atvirai, man irgi nepatinka nuolat sergēti ir slapstytis. Be to, tavo téčio spintoje ankšta. Kartais mane apima noras vidury baltos dienos iš spintos išliesti ir pramankštinti kaulelius. Deja, negalima.

– Tai tu téčio spintoje esi kaip kaléjime?

– Man pačiam labiau patinka manyti, kad esu tarsi koks augintinis. Triušis ar jūrų kiaulytė, kurią laiko narvelyje, bet vis délo myli. Siaubingai mágstu naminius gyvünélius. Gaila, pats neturiu. Kartais jisivaizduoju, kad kaklaraištis – tai mano gyvünélis.

– Kaklaraištis, tas tavo tylusis draugas? – šyptelėjo Lulu.

– Taip, jis, – atsakė Skeletonas, ir staiga į akiduobes jam priplūdo ašarų. – Gyvenu visiškoj tyloj. Rytą tyla, dieną tyla, vakare tyla, naktį tyla. Niekas su manimi nepasikalba,

niekas nepadainuoja. Gyvenu lyg kape! Tačiau aš juk ne numerélis, esu net labai gyvas skeletas! – jis atsiduso ir Lulu rankšluosčiu išsišluostė akiduobes.

– Ne, aš nesiskundžiu. Tikrai suprantu, kad tyloje paslapčią saugoti lengviau, bet vis tiek kartkartémis norétu si su kuo nors pasikalbėti.

Lulu pagailo skeleto. Tik pamanyk, ištisas dienas turi slapsytis ir tyliai kaip pelé tūnoti tamsioje spintoje. O vienintelis draugas – senas kaklaraištis. Kaip tam vargšeliui turėtų būti liūdna ir nuobodu!

– Viskas! Baigtai! – ryžtingai tarė Lulu. – Su gyvomis būtybėmis šitaip nesielgama! Dabar téčio namie néra – jis išvykęs medžioti briedžių, bet kai grjš, kaipmat su juo pasikalbésiu. Negalima tavęs laikyti spintoje! Jis turi tau skirti kambarį, lovą!

– Tikrai manai, kad jis sutiks? – ponui Skeletonui buvo sunku patikėti.